

на Воитидовѣтъ сынъ и на семейството имъ ако издиришь още нѣкого; нека незнае той че съмъ азъ причина за доброто което ще го слѣтя; както не е могълъ до сега да узнае че азъ съмъ былъ виновникътъ на злото което му дойде до главъ, отъ мене Тодора Трипани.

Мацко запали свѣщъ и въздраснх възъ сълбхтх. Като възлязе горѣ затвори таинственныѣ врата и притиснх упругалхтх.

Дълбоко мълчаніе царуваше около него. Мацко скры въ пазва драгоцѣнихтх запискх която го поставяше наслѣдникъ на едно грѣмодно имущество и попини въ джобѣтъ си влючѣтъ който го правяше господаръ на едно таквозъ желателно съкровище; неволень обаче послѣдъ мѣтнх на едно голѣмо тамо огледало и видѣ бѣдното състояніе на дрехитѣ си и нечистотхтх на образѣтъ си; помислилъ бы нѣкой че е излѣзлъ отъ каминх; пятна отъ вжглища ся виждахъ по лицето му кыката му като бѣше гологлавъ, приличаше повече на ежево всеоружіе, нежели на човѣческх косх.

Пръвъ пхтъ Мацко ся намѣрваше прѣдъ едно таквозъ вѣрно оглѣдало; виждаше изображеніето си отъ главхтх до краката, и устныѣ му невольно отворены оставихъ да му убѣгнхтъ тѣзи думы.

— Бре я вижъ ты! азъ не съмъ былъ толкозъ грозень; само омацаното и мускурото на лицето ми и тѣзи дрипы що носх ми правятъ да ся виждамъ като начальникъ на вжглищаритѣ Ако быхъ поискалъ и азъ да ся измыхъ и да ся облѣкх, обзалагамъ ся че никой не ще мя познае вече ни самъ Гырджикѣтъ.

И наистинх Мацко бѣше едно момче и духомъ и лицемъ остроумно. Имаше косх русх жбы бѣли като слоновх кость, ржцѣ снежны и бѣлы; чело широко, и всичкото му лице изражаваше юношескх дързовитость и привлекателность, а богато си по прибиране устныѣ за да продума мисляше